

[Statsministeren.]

I den om Sagen afgivne Revisionsberetning hedder det — jeg skal nævne det til Belysning af Systemet —:

„Med Hensyn til de i Statsregnskaberne opførte Bilagspecifikationer skal man oplyse, at de alle er udfærdigede af Arendrup selv og nødvendigvis maa være urigtige, da de Beløb, han selv har forbrugt, er medtaget i Specifikationerne.“ Det er ikke i Aaret 1926, men i hele den Række af 10 Aar, hvorom det drejer sig. Tillægsbevillingen paa de 20 000 Kr. er krævet paa samme Maade som de foregaaende Aar, ganske samme Maade, nemlig paa den Maade, at den paagældende Kontorchef, der har det Arbejde under sig, meddeler Departementschefen, at der er Fornødenhed for at faa en Tillægsbevilling, og han giver overfor ham Oplysninger om Forbruget i det paagældende Aar og i det foregaaende Aar, om den Fornødenhed, der altsaa efter hans Sigende foreligger. Departementschefen har derefter forelagt Skrivelsen for Ministeren som Hundreder af andre Skrivelser, som er Ekspeditioner, for hvilke de paagældende Embedsmænd naturligvis i og for sig har Ansvaret, men som er underskrevet af Ministeren. Finansudvalget har derefter mundtligt vistnok eller telefonisk — formentlig har det hele staaet paa den allersidste Dag, da Tillægsbevillingslovens Betænkning skulde afgives — udtalt et Ønske overfor Arendrup eller en anden i Ministeriet om at faa visse nærmere Oplysninger, og disse har Arendrup saa uden at spørge andre derom givet i den Skrivelse, som den ærede Ordfører for Forespørgerne ogsaa nævnte.

Der er tidligere gjort Bemærkninger om denne Skrivelse, om, at den ikke er blevet bemærket af den paagældende Minister. Nej, saadant vil som Regel ikke blive bemærket af nogen Minister; thi ingen Minister sætter sig til at læse de Hæfter med Skrivelser, som efter hans egen Mening indeholder Skrivelser, han selv har underskrevet og afsendt i Løbet af de foregaaende Maaneder. De er til Oplysning selvfølgelig for Rigsdagen, og det er lige saa uforklarligt, at det ærede Medlem Hr. Holstein ikke har opdaget denne mystiske Skrivelse, thi den var ogsaa rettet til ham som til andre Medlemmer af Rigsdagen. Denne Skrivelse havde jo den Særegenhed, at den for denne ene Gangs Skyld var underskrevet af Arendrup og ikke af den paagældende Minister. Enhver, der har set disse Hæfter igennem, vil vide, at Regelen er, at Ministeren underskriver Skrivelserne til Finansudvalget, saa-

ledes at der i og for sig havde været Anledning, for hvem der end lagde Mærke dertil, til at spørge: Hvor kan det være, at Arendrup har underskrevet denne Skrivelse? Men altsaa, hverken det ærede Medlem eller andre har opdaget denne mystiske Skrivelse.

Men i øvrigt gælder det jo som om andet i denne Sag, at Ministre saavel som Embedsmænd var pligtige at betragte Arendrup som en hæderlig Embedsmand, endog en Embedsmand, der af vore Forgængere var udmærket paa forskellig Maade, særdeles stærkt udmærket. Ingen kunde derfor falde paa uden Begrundelse at sigte ham saa lidt som nogen anden for at være en Storbedrager; og jeg vil sige ærligt, at ogsaa i Fremtiden, saa længe jeg maatte komme til at beklæde en saadan Stilling som den nuværende, vil jeg gaa ud fra, at de Embedsmænd, der omgiver mig, er hæderlige Mennesker. Jeg vil hverken af denne Sag eller af noget som helst andet lade mig forlede til paa Forhaand at tvivle om andres Hæderlighed.

Jeg forstaar, at det synes svært for de ærede Forespørgere at forson sig med den Tanke, at det var den fine Mand, Arendrup, som var Tyv, Falskner og Bedrager, og at de finder det passende at forfølge andre, da Arendrup selv har besørget sin egen Udsettelse, med krænkende og fuldkommen ubeføjede Angreb og Sigtelser.

Hvad der er paabegyndt nu i Ministeriet af ordnede Forhold i Regnskabs- og Kassevæsenet, er paabegyndt af det Ministerium, jeg ledede i 1924—26, og det vil blive fortsat, saavel dette Systems videre Udførelse som de Foranstaltninger, der i øvrigt maatte være nødvendige for at tilvejebringe ensartede Regler for alle Ministerier, hvor saadanne maatte savnes, for Tilsynet med Kasse og Regnskab, for Revision o. s. v. Og jeg skal tilføje, at jeg har ogsaa fuld Tillid til, at de Embedsmænd, der er omtalt i Forbindelse med Arendrup-Sagen, særdeles gerne vil bidrage til en saadan Udvikling af Forholdene, der i saa høj Grad som muligt kan sikre og betrygge. De beklager naturligvis som alle andre, at Arendrup var en Bedrager, og at hans Færd i et af Ministerierne har bidraget til at rejse en Sag som denne her i Folketinget, en Sag, alle med god Grund maa føle som en smertefuld Beskæmmelse for hele vort Samfund.

Ordføreren for Forespørgerne (Holstein): Naar en Regering gaar til et saa usædvanligt og almindeligvis aldrig stedfindende Skridt som at offentliggøre Rigs-